

17359 *Llei 22/1995, de 17 de juliol, mitjançant la qual es garanteix la presència judicial en els escorcolls domiciliaris.* («BOE» 170, de 18-7-1995.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.
Sapiguen: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

La Llei 10/1992, de 30 d'abril, de mesures urgents de reforma processal, l'exposició de motius de la qual no fa cap referència a les entrades i escorcolls en llocs tancats, va modificar el paràgraf quart de l'article 569 de la Llei d'enjudiciament criminal que, inalterablement des de la promulgació de la Llei, regulava l'assistència del secretari a les entrades i escorcolls com a garantia processal de veracitat i legalitat.

Vista la tendència jurisprudencial que ha emanat del Tribunal Suprem durant el temps de vigència de la Llei esmentada a declarar proves il·lícites i, per tant, nul·les les obtingudes en les entrades i escorcolls domiciliaris sense la fe pública processal, és procedent adequar l'ordenament jurídic a la interpretació que fa l'alt tribunal de la legalitat ordinària.

Altres aspectes tècnics també fan aconsellable la rectificació de la reforma que s'efectua del text legal, ja que el Consell General del Poder Judicial, en emetre informe sobre la Llei de mesures urgents de reforma processal, apunta que «potser seria convenient establir, a l'article 569 de la Llei d'enjudiciament criminal, la possibilitat expressa, que ja existeix per al jutge a l'article 563, que el secretari delegui en termes semblants la seva presència a les entrades i escorcolls, ja que, si no, el servei de guàrdia pot arribar a ser impracticable». El text legal no va recollir la recomanació del Consell General del Poder Judicial i va fer que la delegació l'autoritzés el jutge, que no té fe pública, cosa que contravé al principi jurídic segons el qual ningú pot delegar el que no té (facultats o funcions alienes).

L'experiència ha demostrat que la credibilitat democràtica és paral·lela al prestigi de les grans institucions en què es basa i aquestes amb el crèdit dels cossos de l'Estat encarregats de dur a terme tasques de control previ. La degradació de les funcions de control previ que exercei-

xen certs cossos no és reparable per l'activitat inspectora d'altres. També la recuperació de la credibilitat democràtica fa aconsellable la reforma de la Llei d'enjudiciament criminal, però si la delegació que fa el jutge en un funcionari de policia és d'una funció governativa i no d'una funció jurisdiccional, la delegació que es pretén del secretari ho és d'una funció essencial del procés, pròpia i exclusiva del secretari, que és la fe pública processal, que la fa indelegable perquè seria privar el procés del «plus de garantia» que ha de tenir sobre el procediment administratiu.

Per tant, és necessari reformar el paràgraf quart de l'article 569 de la Llei d'enjudiciament criminal. Efectivament, el text que ara es reforma permet que el secretari, amb l'autorització del jutge, sigui substituït per un policia, que ha d'estendre l'acta; a més l'article 563 de la mateixa Llei permet que el jutge delegui en un altre policia, cosa que és pràctica habitual. Tanmateix, per evitar una excessiva rigidesa en la regulació, la Llei autoritza la substitució del secretari judicial en la forma que preveu la Llei orgànica del poder judicial.

Article únic.

El paràgraf quart de l'article 569 de la Llei d'enjudiciament criminal vigent queda redactat de la manera següent:

«L'escorcoll s'ha de practicar sempre en presència del secretari del jutjat o tribunal que l'hagi autoritzat, o del secretari del servei de guàrdia que el substitueixi, que ha d'aixecar acta del resultat, de la diligència i de les incidències, i que han de signar tots els assistents. No obstant això, en cas de necessitat, el secretari judicial pot ser substituït tal com preveu la Llei orgànica del poder judicial».

Disposició final única.

Aquesta Llei entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Madrid, 17 de juliol de 1995.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
FELIPE GONZÁLEZ MÁRQUEZ